

موسیقی

DAMON'S DAY

by Sasha Frere - Jones

New Yorker Nov. 2005

ترجمه شروین شهابی پور

اگر آمریکایی‌ها با دیمن البارن موزیسین سی‌وهفت ساله انگلیسی آشنا هستند علت عمده آن قطعه Song2 از گروهش Blur در سال ۱۹۹۷ است. انفجار شلوغ و دشوار، از هجو که هنوز در مناسبت‌های ورزشی پخش می‌شود و عموماً تکیه بر گتر بی‌کلاش دارد: Woo - hoo! در بریتانیا محبوبیت Blur اواخر دهه ۹۰ باوج خود رسید. وقتی Blur از حرکت ایستاد البارن به آفریقا رفت و آلبومی با آفل تکوم که از 'Ali Farka Toure' گیتاریست افسانه‌ای اهل مالی تعلیم گرفته بود، ساخت و به انتشار مجدد کالیپسوها و رگ‌های تریبنیادی برای Honest Jons یک شرکت انتشار موسیقی در لندن که خود از مؤسسان آن بود، کمک کرد.

در سال ۲۰۰۰ البارن به‌همراه یکی از دوستانش بنام Jamie Hewlett گروه جدیدی را تحت‌عنوان Gorillaz شکل داد، که به‌طور رسمی از چهار شخصیت کارتونی تشکیل می‌شود: ۲۴ خواننده هو آبی تصانی: ۲۴ Murdoc، باسیستی چندش‌آور و عجیب و غریب Noodle، گیتاریست زاینی زن؛ و Russel یک درامر سیاه - پوست دکل.

این گروه کارتونی که توسط هولت، یک هنرمند حرفه‌ای که به‌خاطر خلق کمیک انترتپ Tank مشهور است طراحی شد.

این گروه مجازی به البارن اجازه می‌داد بدون نشان دادن چهره‌اش بازنشانی و سازماندهی کند. البارن که آهنگ‌های گروه را می‌نویسد و تقریباً تمام سازها را می‌نوازد حالا می‌توانست با هرکس که دلش بخواهد موسیقی بسازد. این بیماری همه‌گیر که گریبان اعضای تمام گروه‌های کنسرتی را می‌گیرد که با حال خراب و خمار سر جلسات تمرین و یا قرار ملاقات برای گرفتن عکس حاضر می‌شوند، دیگر برای او مشکلی ایجاد نمی‌کرد. یک گروه کارتونی تا آنجا می‌تواند ادامه پیدا کند.

گوریلز بلافاصله به موفقیت رسید؛ یک میلیون و شصدهزار نسخه از آلبوم اولش 'گوریلز' در آمریکا فروخته شد، که بیش‌تر مدیون قدرت و پندوهای گروه بود که ترکیبی از انیمیشن‌های دستی مدل قدیمی، جلوه‌های کامپیوتری و عکسی

بود. دوتا از ویدئوهای گوریلز از سال ۲۰۰۱ جزو ۱۰۰ ویدئو برتر جدول iTunes است. شخصیت‌ها معمولاً در ویدئوها حرف نمی‌زنند و سناریوهای تصویری - یکی از آن‌ها که امضای ره ۰۰۰۰۰۰۰۰ در یک ساحل نورد ۱ مثل فشفشه از بالای چیزی که به نظر پل گلشن‌گیت می‌آید رد می‌شوند - معمولاً با اشعار آهنگ‌ها که سعی دارند مجموعه‌ای از فرارهایی خوش‌آوا باشند، ارتباط کمی دارند: Get the cool shoeshine.

Are we the last living souls? تصاویر داربا هستند اما چیزی که گوریلز را در سطح جهان لذت‌بخش می‌کند موسیقی البارن است، مخلوطی از هیپ‌هاپ گام پایین و پیپ نریم و شیرین که با آمیزه‌ای از سازه‌های آفریقایی و آسیایی تزیین شده. Demon days آلبوم اخیر گوریلز که در ماه می منتشر شد، شش ماه است که در جدول چهل‌تای

برتر باقی‌مانده است و فروش دو آلبوم گوریلز در آمریکا از مجموع هشت آلبوم Blur بیش‌تر بود. در قلب یک آهنگ فرم گوریلز یک صدای آفتابی و تقریباً کاذب وجود دارد: ترکیب ملودیکی شیرین، تحریری زینلونی و یا ورود صدای بیجهت. البارن منابع این می‌شود که بوق و شیپورزدن دوستانه‌اش تبدیل به کسالت و دل‌زگی شود و موفقیت او در همین است: بخشی از موفقیت‌اش به این علت است که آلبومهای گوریلز را با همکاری هنرمندان هیپ‌هاپ تولید می‌کند، اولی با Dan Nakamura (The Automator) - دومی با

براین برتون. a.k.a. Danger Mouse او همچنین هنرمندان مهمان را در هر دو آلبوم لیست می‌کند، کلماتی مثل De la soul, Del tha funky Homosapien و خوانندگانی چون Shaun Ryder, Neneh cherry

که همه در دهه ۹۰ شخصیت‌های برجسته‌ای داشته‌اند.

این بیش‌تر در مورد سلیقه کاتولیک البارن صحبت می‌کند تا مرزها توار نام بیش یا ستاره‌های روز - البارن مثل Manu chao - موزیسین و تهیه‌کننده فرانسوی - اسپانیایی - یک نوک‌نگار تیر و چلیک است که مقادیری از راک، پاپ و رگه را بدون این‌که در ورطه هیچ‌کدام بیفتد بهم می‌یابد. بهار گذشته Feel good Inc. در یک آگهی تبلیغاتی iPod استفاده شد و رفت که تبدیل به‌هیت شود. Feel Good Inc. به‌خاطر هوتهوهای لوموهیار و نتهای البارن و چیزی که مثل تم گیتار بی فیلم جاسوسی دهه ۶۰ صدا می‌دهد، به‌یادماندنی است. اوتل نواستر گذشته گوریلز مختصر آسانی شد در پنج شب که سالن مملو از جمعیت بود، طغیان آلبوم Demon Days در تالار ایرای منجستر در انگلیس با از کستر هشاد نفری اجرا شد:

یک گروه راک، سازه‌های زمی، ستارگان مهمان و دو گر که یکی مشکل از ۲۵ بچه محلی بود و دیگری البارن که نه صحنه پشت باسیست و گیتاریست، بیانو می‌زد و می‌خواند. تصاویر گوریلز در ت صحنه روی پرده تابنده می‌شد که بسیار لذت‌بخش بود ولی غیر ضروری

بسرانجام با Dirty Harry، بهترین قطعه آلبوم، اوج زود هنگامی دانست در آلبوم

خبرهای ترام که از نمونه صدا استفاده شده خیلی روان راه می‌روند و ادامه می‌دهند، سرشار از حال خوب از کیبورد، موفیتی ساده بیرون می‌آید و جند نت از ایالا می‌رود و همان‌ها را پایین می‌آید. البارن با همراهی بیجهت نغم مختصر و غیر مستقیم آهنگ را با صدای فولسه می‌خواند.

I need a gun / to keep myself among / the poor people who are burning in the sun / they ain't got a chance they ain't got a chance / I need a gun, cause all I do is dance

به تفنگ می‌خوام / آنکه خودم رومیون آدم‌های بیچاره‌ای که زیر آفتاب می‌سوزند نگه دارم / هیچ شانس ندان / هیچ شانس ندان / به تفنگ می‌خوام، چون من گاری نمی‌کنم جز رقصیدن. اما آهنگ قوت بشرویش را آمدیون دو کفرزدن

برصدا در ضرب دوم و چهارم، رگبار سازهای زهی و سوتی بزلون از یک گروه رپ بهنام Pharcyde از کالیفرنیا است که رپ طولانی و پر حرارتی درباره یک «طعمه عاشق صلح» بودن می خواند.

در منچستر Dirty Harry از یک قطعه آرام و مودی تبدیل به قطعه‌ای کوبشی و نهاجمی شده بود. ملودی‌های ریزر و سواج البارن وقتی در میان جمعیت توسط تعداد زیادی صدا خوانده شد مثل یک سرود فولک صدا می داد. وقتی یوتی بزلون با شعرش وارد شد، سه‌تا از بچه‌های گتر شروع به سرگردن نشانی‌ها کردند. تانسانچیان ترکیبی از نوجوانان و سی و چند ساله‌ها به صورت لحظه‌ای تکان خوردند.

برنامه نمی توانست نشاط و سرخوشی جمعی را به دنبال داشته باشد و احتیاجی هم به این نبود. در آخر قطعه Every planet we reach is dead که مانعاًره یک مر میان بین یک ریپ باور و یکی از آن تنظیمات شیرین صدای البارن حرکت می کند like Turner با یک زاکت قرمز و سفید پولک‌دوزی روی صحنه می آید. پشت پیشانی می نشیند، لیخند

می زند و یک سولوی پارل هاوس^۲ می زند که به بنگ بنگ کردن Free - Jazz منتهی می شود. بعد بلند می شود، دست تکان می دهد و می رود.

سخت‌مندانه ترین تشویق تماشاگران مربوط به بدترین اجرا بود: Shaun Ryder یک بومی منچستر که زمانی عضو گروه Happy Mondays بود و این روزها در مطبوعات انگلیس اسطبل اشغال نامربوط مواد مخدره نامیده می شود برای آهنگ DARE (این عنوان مخفف هیچ چیزی نیست) روی صحنه آمد. یک بطری پر از مایعی نارنجی رنگ به دست و قبایضی که دهها سال پیرتر از ۲۲ ساله نشان می داد، با تقلا جمله طولانی اش را خواند:

It's coming up, it's coming up, it's ... darel
با وجودی که خواندنش با موسیقی سر موقع نبود، مردم برایش ایستادند، شاید بیش تر به خاطر این که هنوز نمرده است.

البارن تا کنه های برنامه که به Zeng Zhen نوازنده زیترو^۳ جینی برای اجرای آهنگی دلنشین بهنام Hong Kong ملحق شد جلوی صحنه نیامد. پیراهن مشکی آستین کوتاه با شلوار چین بگی.

پوشیده بود و بیش تر شبیه پادوی صحنه بود تا مفر متفکر این بعد از ظهر، بهوضوح و شیرینی خواند:

Lord, hear me now / Junk bouts & English boys / crashing out in super malls / Electric fancies & guns.

پروردگارا، صدایم را بشنو / قایق های جونگ و برسرو بچه های انگلیسی / اتوی فر و شوکاده ها به هم می خورند / ازده های برق دار و تفنگ ها، پس از برنامه جمعیت بیرون آمدند. نوجوان ها که لیوان های پلاستیکی آرجو دستشان بود می خندیدند و در همین حین با موبایل های شان بیغام می فرستادند. یک پسر بچه دست پدرش را گرفته بود و خواب آلود از پدرش پرسید که آیا گوریلز واقعی بود. □

۱. Atel Bocoum

۲. Dune Buggy

۳. Barrehouse شیروایی قدیمی از موسیقی جاز با بداهه نوازی های شوخ و بدون نظم ریتم

۴. سازی شبیه قانون

